

KIEGÉSZÍTŐ MEGJEGYZÉSEK A KIEGÉSZÍTŐ OLTALMI TANÚSÍTVÁNYOK JOGGYAKORLATÁHOZ

I. BEVEZETÉS

1.1. Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemlében az elmúlt év végén átfogó tanulmány jelent meg a kiegészítő oltalmi tanúsítványokkal kapcsolatos első hazai tapasztalatokról.¹ Ezt követte egy másik írás, amely a tanúsítványokkal kapcsolatos átmeneti rendelkezések értelmezésével foglalkozott.²

1.2. Időközben újabb – feltehetőleg szélesebb szakmai érdeklődésre is számot tartó – joggyakorlati kérdések vetődtek fel. A következőkben ezek közül kettőre kíséreljük meg a választást.

1.3. A szóban forgó joggyakorlati kérdések elemzéséhez a következő jogszabályok adják a hátteret:

- a Tanács 1768/92/EGK rendelete (1992. június 18.) a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről (a továbbiakban: GyR.);
- a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Szt.);
- az egyes termékek kiegészítő oltalmára vonatkozó európai közösségi rendeletek végrehajtásához szükséges szabályokról szóló 26/2004. (II. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.).

II. A SZABADALOM LEJÁRAT MIATTI MEGSZŰNÉSE ÉS A TANÚSÍTVÁNY KIADÁSA KÖZÖTTI IDŐTARTAM JOGI MEGÍTÉLÉSE

2.1. A kiegészítő oltalmi tanúsítványokra vonatkozó szabályozás – különösen az Európai Unióhoz való csatlakozáshoz kötődő átmeneti rendelkezések – alapján előállhat az a helyzet, hogy az alapszabadalom szerinti végleges szabadalmi oltalom megszűnik az oltalmi idő lejártával anélkül, hogy a tanúsítvány iránti bejelentés tárgyában folyó eljárás befejeződött volna és a tanúsítványt kiadták volna. Ez veti fel azt a kérdést, hogy a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatt bekövetkező megszűnése és a tanúsítvány kiadása közötti időtartam, illetve az ez alatt az idő alatt harmadik személyek részéről végzett hasznosítási cselekmények milyen jogi megítélés alá esnek; konkrétan, hogy az említett időben végzett cselek-

¹ Boros István, Buzásné Nagy Zsuzsanna, Csutorás Lászlóné: Az SPC-bejelentések első magyarországi tapasztalatai. Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi szemle, 110. évf., 6. szám, 2005. december, p. 14–24.

² Ficsor Mihály: A kiegészítő oltalmi tanúsítványokkal kapcsolatos átmeneti szabályokról. Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle, 1. (111.) évf., 1. szám, 2006. február, p. 71–80.

mények harmadik személyek számára keletkeztethetnek-e a kiegészítő oltalom alól kivételt engedő bármilyen – továbbhasználati típusú – jogot.

2.2. A GyR. 5. cikke értelmében a tanúsítvány (a 4. cikk – témánk szempontjából nem releváns – rendelkezéseit figyelembe véve) az alapszabadalommal azonos jogokat biztosít, azonos kötelezettségekkel és korlátokkal. Ez azt jelenti, hogy a kiegészítő oltalom tartalma megegyezik az alapszabadaloméval: erre az oltalomra tehát – Magyarországon, az MSZH által kiadott tanúsítvány esetében – az Szt.-nek a szabadalmi oltalom tartalmát meghatározó rendelkezései az irányadóak; a GyR. 5. cikkének utolsó fordulatából az is következik, hogy nemcsak az oltalomból folyó jogokban van azonosság, hanem a kiegészítő oltalom korlátjai is megegyeznek az alapszabadaloméval. Más megfogalmazásban ez azt jelenti, hogy a kiegészítő oltalom sem több, sem kevesebb korlátozás alá nem eshet, mint az alapszabadalom.

Ugyanez következik az Szt. 22/A. §-ának (3) bekezdéséből is, amelynek értelmében a GyR. és a Vhr. eltérő rendelkezése hiányában a kiegészítő oltalmi tanúsítványokkal kapcsolatos ügyekben az Szt. rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. A Vhr. 7. §-ának (2) bekezdése is ezt erősíti meg: a tanúsítványból eredő jogokra és kötelezettségekre (lásd az Szt. II. fejezetének címét) az Szt. II. fejezetének rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell.

2.3. Az Szt. 21. §-a rendelkezik a szabadalmi oltalom korlátjairól; a kiegészítő oltalmi tanúsítványokkal összefüggő joggyakorlatban ezek közül leginkább a 21. § (4) bekezdésében szabályozott továbbhasználati jog kapcsán vetődtek fel kérdések. Továbbhasználati jog az Szt. e rendelkezése alapján azt illeti meg, aki a szabadalmi oltalom megszűnésének megállapítása és újra érvénybe helyezése közötti időben kezdte meg a találmány tárgyának belföldön, gazdasági tevékenysége körében történő előállítását vagy használatát, vagy annak érdekében komoly előkészületet tett. Ez az Szt.-beli rendelkezés mindazonáltal a kiegészítő oltalom tekintetében is csak arra az esetre alkalmazandó, amikor a tanúsítvány a fenntartási díj megfizetésének elmulasztása miatt megszűnik, majd pedig azt követően a tanúsítványt újra érvénybe helyezik.

A GyR. 12. cikke szerint a tagállamok előírhatják, hogy a tanúsítvány után éves díjat kell fizetni. Ilyen előírást tartalmaz a Vhr. 7. §-ának (2) bekezdése. A GyR. 14. cikkének c) pontja szerint a tanúsítvány megszűnésének egyik oka, ha a 12. cikk alapján előírt éves díjat a határidőn belül nem fizették meg. Erre a megszűnésre a Vhr. 8. §-ának (1) bekezdése szerint az Szt. 40. §-át, azaz az újra érvénybe helyezés szabályait is alkalmazni kell. A Vhr. 9. §-ának (1) bekezdése szerint pedig az MSZH megállapítja a tanúsítványnak a közösségi rendelet 14. cikke b)–d) pontjai szerinti megszűnését, továbbá a tanúsítványt az Szt. 40. §-a alapján újra érvénybe helyezi.

Ebből a teljes körű és zárt rendszert alkotó szabályozásból kitűnik: az Szt. 21. §-ának (4) bekezdése egy pontosan meghatározott esetre alkalmazandó a kiegészítő oltalom tekintetében, és fel sem vetődhet, hogy az Szt. e rendelkezését arra az időtartamra vonatkozóan is alkalmazni lehetne, amely a végleges szabadalmi oltalom megszűnése és a tanúsítvány kiadása között eltelik. Az említett időszakban elvégzett cselekményeivel tehát senki sem

szerezhet az Szt. 21. §-ának (4) bekezdésére hivatkozva továbbhasználati jogot a kiegészítő oltalommal szemben.

2.4. Az Szt. 21. §-ának (4) bekezdéséből figyelmet érdemel az az elem, hogy a továbbhasználati jog a végleges szabadalmi oltalomban bekövetkezett „szakadás” ideje alatt keletkezik: az oltalom megszűnésének megállapításáról és az újra érvénybe helyezésről hozott két határozat közötti időtartamban a találmány tárgyát képező termék vagy eljárás nem részesül oltalomban, az ez alatt az idő alatt teljesített egyes hasznosítási, illetve előkészületi cselekmények ezért alapozhatnak meg továbbhasználati jogot az újra érvénybe helyezett követő időszakra is.

Ha az MSZH a tanúsítványt megadja, a termék kiegészítő oltalma a GyR. 4. cikkében meghatározott oltalmi körrel a végleges szabadalmi oltalom megszakítás nélküli folytatásaként érvényesül akkor is, ha a tanúsítványt a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatt bekövetkező megszűnése után adják ki. Ez a következő rendelkezésekből adódik.

Az Szt. 39. §-ának a) pontja szerint a végleges szabadalmi oltalom az oltalmi idő lejártát követő napon szűnik meg, ha az oltalmi idő lejár. A GyR. 13. cikkének (1) bekezdése alapján pedig a tanúsítvány időtartama ugyanezen a napon kezdődik, azaz a kiegészítő oltalom kezdőnapja egybeesik a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatti megszűnésének napjával; az oltalomnak a GyR. 4. cikke szerinti tárgya tehát megszakítás nélküli, folyamatos oltalomban részesül. Közvetve ezt támasztja alá a tanúsítvány oltalmi idejének számítási módja is, amelyet szintén a GyR. 13. cikkének (1) bekezdése szabályoz.

Ehhez hozzá kell fűzni a következőket. A 2.2. pontban kifejtettek szerint az Szt. 18. §-át is – *mutatis mutandis* – alkalmazni kell a kiegészítő oltalomra, annak keletkezésére. Ebből az adódik, hogy – amennyiben a tanúsítványt az MSZH a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatti megszűnése után adja ki – a kiegészítő oltalom visszahat az alapszabadalom szerinti végleges szabadalmi oltalom lejárat miatt bekövetkező megszűnésének napjára. Ha ez nem volna így, nem érvényesülhetne a GyR. 13. cikkének (1) bekezdésében foglalt szabály, amelynek értelmében a tanúsítvány időtartama az alapszabadalom jogszabályban meghatározott oltalmi idejének lejártakor kezdődik és az e cikkben rögzített módon kiszámítandó ideig tart, vagy a GyR. e cikke szerint a terméket megillető kiegészítő oltalmi idő rövidülne meg a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatti megszűnése és a tanúsítvány kiadása közé eső időtartammal, ami nyilvánvalóan a GyR.-be ütközne, azaz a közösségi jogszabály sérelmével járna, és ezért elfogadhatatlan volna. Nem jelölhető meg a kiegészítő oltalom kezdőnapjaként a GyR. 13. cikkében megjelölt kezdő időponttól eltérő nap akkor sem, ha a tanúsítványt e kezdő napot követően adja ki a hatóság.

A GyR. és az Szt. alapján tehát nem következhet be olyan időbeli megszakítás, nem lehet olyan „lyuk” a GyR. 4. cikke szerint meghatározott terjedelmű oltalomban, amelyre figyelemmel bárki továbbhasználati jogot szerezhetne a kiegészítő oltalommal szemben a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatti megszűnése és a tanúsítvány kiadása közé eső időben.

2.5. A GyR. szövegének az Európai Gazdasági Térséghez igazodó adaptációi közül figyelmet érdemel az, amelyik a 19. cikket érintette (az EGT Tanácsának 7/94. számú határozata alapján).³

Az adaptáció révén a 19. cikk három új bekezdéssel egészült ki.

A 19. cikk (3) bekezdése megváltoztatja a kiegészítő oltalom kezdő időpontját egy meghatározott esetkörben. Ha valamely alapszabadalom oltalma a törvényes oltalmi idő lejártával – 1993. január 2. és a GyR.-nek az EGT-megállapodás alapján történő hatálybalépése között – szűnik meg valamelyik EFTA-államban, a tanúsítvány csak a tanúsítvány iránti bejelentés publikációjának napját követő időre nézve válik hatályossá anélkül, hogy ez érintené az oltalmi idő számítására vonatkozó, a 13. cikkben foglalt szabályok alkalmazását. Ez a szabályozás tehát elválasztja a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatti megszűnésének napjától a kiegészítő oltalom kezdő időpontját; e speciális esetben a két időpont nem esik egybe. Ennek folytán a termék abban az időszakban, amely az alapszabadalom lejárat miatti megszűnése és a tanúsítvány iránti bejelentés hatósági publikációja közé esik, nem részesül oltalomban, és erre az időszakra a kiegészítő oltalom a tanúsítvány megadása esetén sem hat vissza.

Ez indokolja, hogy a 19. cikk (5) bekezdése továbbhasználati jogot enged jóhiszemű harmadik személyek javára a szóban forgó időszakban elvégzett meghatározott cselekményeik alapján.

Ez a szabályozási különlegesség is azt igazolja, hogy – az EGT-adaptációban foglalthoz hasonló – eltérő, speciális szabályok híján a 2.4. pontban kifejtett értelmezésnek kell érvényesülnie. Ha ugyanis a GyR. általános szabályaiból is arra a következtetésre lehetne jutni, hogy a termék kiegészítő oltalma nem a végleges szabadalmi oltalom megszakítás nélküli folytatásaként érvényesül abban az esetben, amikor a tanúsítványt a végleges szabadalmi oltalom lejárat miatt bekövetkező megszűnése után adják ki, akkor a GyR. tartalmazna az EGT-adaptáció szerinti 19. cikk (5) bekezdésében foglalthoz hasonló – továbbhasználati jogot biztosító – rendelkezést is. Emellett az EGT-adaptáció szerinti 19. cikk (3) bekezdésének rendeltetése éppen az, hogy a 13. cikknek a kiegészítő oltalom kezdő időpontjára vonatkozó általános

³ EEA Agreement, Annex XVII, 10.7. 2004, p. 4.; point inserted by Decision No 7/94: 392 R 1768: Council Regulation (EEC) No 1768/92 of 18 June 1992 concerning the creation of a supplementary protection certificate for medicinal products (OJ No L 182, 2.7.1992, p. 1) as amended by: ...

The provisions of the Regulation shall, for the purposes of the present Agreement, be read with the following adaptations: ...

(c) the following paragraphs shall be added to Article 19:

„3. If a basic patent in an EFTA State lapses, due to the expiry of its lawful term, between 2 January 1993 and the date of entry into force of this Regulation under this Agreement, the certificate shall take effect only with respect to the time following the date of publication of the application for the certificate. However, Article 13 shall apply as to the calculation of the duration of the certificate.

4. In the case of paragraph 3, the application for a certificate shall be lodged within two months of the date on which the Regulation enters into force in the EFTA State concerned.

5. A certificate applied for in accordance with paragraph 3 shall not prevent any third party who, between the lapse of the basic patent and the publication of the application for a certificate, in good faith has commercially used the invention or made serious preparations for such use, to continue such use.”

rendelkezésétől eltérő szabályt vezessen be egy speciális esetre vonatkozóan. Ebből is látszik: a 13. cikknek a kiegészítő oltalma kezdő időpontjára vonatkozó általános rendelkezésétől kizárólag a GyR. kifejezett, tételes – derogációt rögzítő – szabálya alapján lehet eltérni.

2.6. A joggyakorlatban lehetett olyan feltevessel is találkozni, hogy a kiegészítő oltalom ideiglenesen is fennállhatna, vagyis hogy a kiegészítő oltalomnak – a szabadalmihoz hasonlóan – volna ideiglenes változata is. A GyR. ennek lehetőségére egyáltalán nem utal. A szabadalmi rendszer logikájából – azon belül az Szt. 18. §-ából – pedig az következik, hogy csak az ideiglenes oltalom válhat véglegessé, fordítva ez nem következhet be: a végleges oltalomból nem válhat ismét ideiglenes oltalom. Nincs ez másképp akkor sem, amikor a végleges szabadalmi oltalom – lejárat miatti megszűnését követően – kiegészítő oltalomban folytatódik, kiegészítő oltalomként él tovább a GyR. 4. cikke szerinti tárgykörben.

Ezt támasztja alá a GyR. 5. cikkének szövegében az, hogy az alapszabadalomról esik szó, vagyis hogy az alapszabadalommal azonos jogokat biztosít a tanúsítvány. Alapszabadalom pedig a GyR. végleges szabadalmi oltalmat ért [vö.: az 1. cikk c) pontjával, a 3. cikk a) pontjával, a 7. cikk (2) bekezdésével, a 9. cikk (1) bekezdésével]. Ugyanerre a következtetésre lehet jutni az Szt. 22/A. §-ának (1) bekezdése alapján is.

Meg kell azt is jegyezni, hogy a GyR. 9. cikkének (2) bekezdésében, illetve a Vhr. 3. §-ának (6) bekezdésében előírt hatósági tájékoztatás nem azonosítható a szabadalmi bejelentésnek az Szt. 70. §-ában szabályozott közzétételével, és ehhez a tájékoztatáshoz sem a GyR., sem a Vhr. szerint nem fűződik olyan joghatás, mint amelyet az Szt. 18. §-ának (2) bekezdése a szabadalmi bejelentés közzétételéhez kapcsol.

2.7. A Vhr. 7. §-ának (1) bekezdése *expressis verbis* megerősíti a bitorlást illetően azt, ami a GyR. 5. cikkéből és az Szt. 22/A. §-ából amúgy is következne: a tanúsítvány bitorlására az Szt. V. fejezetét megfelelően alkalmazni kell. Úgy tűnik – bár ez még megerősítésre vár a hazai bírósági gyakorlatban –, hogy a „megfelelő alkalmazás” kellően (de nem megengedhetetlenül) széles értelmezésével alátámasztható volna, ha az Szt. 36. §-ának (1) bekezdése alapján a tanúsítvány bitorlása miatt fel lehetne lépni a tanúsítvány kiadása előtt is (erre nyilván csak akkor volna szükség, ha a végleges szabadalmi oltalom már lejárat miatt megszűnt), az eljárást azonban fel kellene függeszteni mindaddig, amíg a tanúsítvány megadásáról jogerősen nem döntöttek. Ha ez az értelmezés nem válna elfogadottá, az sem akadályozná a bitorlás miatti igényérvényesítést a kiegészítő oltalom kezdő időpontja és a tanúsítvány későbbi megadása közötti időszakra vonatkozóan, legfeljebb a tanúsítvány bitorlása miatt csupán a tanúsítvány megadását követően lehetne fellépni az említett időszak tekintetében is. A joggyakorlat jelenlegi állása szerint nehéz volna azt megválaszolni, hogy – amennyiben az Szt. 18. §-ának (2) bekezdését nem alkalmazná *per analogiam* – a bíróság a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f) pontja szerint idő előtti követelésként kezelné a tanúsítvány bitorlása miatti per megindítására irányuló keresetet, ha azt a tanúsítvány megadása előtt nyújtják be, vagy előzetes kérdésnek tekintve a tanúsítvány megadását, a Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján felfüggesztené az eljárást a bitorlási perben a tanúsítvány kiadásáig.

III. KIEGÉSZÍTŐ OLTALOM VALAMENNYI TAGÁLLAMBAN EGYSÉGES FELTÉTELEKKEL – MÉG AZ ÁTMENETI SZABÁLYOK SZERINT IS?

3.1. A GyR. 19a. cikkében foglalt átmeneti szabályok értelmezéséről kialakult joggyakorlati vitákban érdekes érvként hozták fel, hogy a potenciális jogosultak joggal várnák el: az Európai Unió valamennyi tagállamában azonos jogi feltételekkel juthassanak kiegészítő oltalomhoz. Ez az érvelés a belső piaci harmonizáció alapvető céljaira hivatkozik, és az egyenlő elbánás sérelmét látja a GyR. 19a. cikkében foglalt átmeneti szabályokból adódó helyzetben.

3.2. Annak az elvárásnak, hogy az érintettek az EU egységes belső piacon azonos jogi feltételekkel szerezhessenek kiegészítő oltalmat, a GyR. általános szabályai tesznek eleget. A joggyakorlati vitákban viszont olyan ügyekben hivatkoznak erre az elvárásra, amelyekben a GyR. alkalmazására vonatkozó kivételes és átmeneti szabályok érvényesülnek olyan gyógyszertermékek kapcsán, amelyekre Magyarországon az általános szabályok szerint eleve nem lehetne kiegészítő oltalmat szerezni. Míg azonban a GyR. általános szabályai – amint és amilyen körben alkalmazhatók – valóban egységesen érvényesülnek az Európai Unió, illetve az Európai Gazdasági Térség teljes területén, vitathatatlan tényként állapítható meg, hogy a GyR. átmeneti szabályai korántsem egységes tartalmúak az egyes tagállamokra vonatkozóan, azaz az egyes tagállamokra különféle – nem azonos – átmeneti szabályok vonatkoznak. Mindenekelőtt említést érdemel a GyR. 21. cikke, amelynek értelmében a rendeletet csak a hatálybalépését követő öt év elteltével kellett alkalmazni azokban a tagállamokban, amelyeknek az 1990. január 1-jén hatályos nemzeti joga szerint a gyógyszertermékek nem voltak szabadalmazhatók. Ezekben a tagállamokban (Görögországban, Portugáliában és Spanyolországban) a 19. cikk egyáltalán nem volt alkalmazható. (Meg kell jegyezni, hogy e derogáció kedvezményét hazánk annak ellenére nem kapta meg, hogy az 1990. január 1-jén hatályos magyar szabadalmi jog sem ismerte a gyógyszertermékek szabadalmi oltalmát; a valóban egységes elbárást a csatlakozási tárgyalásokon e cikk alkalmazását illetően arra hivatkozva tagadták meg Magyarországtól, hogy a 21. cikk a GyR. hatálybalépéséhez kötődő szabály volt, és az abban megjelölt ötéves derogációs időszak lejárt.) Fel kell hívni a figyelmet a GyR. 19. cikkének (1) bekezdésében a Dániában és a Németországban, valamint a Belgiumban és az Olaszországban kiadandó tanúsítványok esetében irányadó dátumokra, amelyek szintén eltérnek a bekezdés első mondatában (első albekezdésében) megjelölt általános – átmeneti – szabálytól. Ausztria, Finnország és Svédország csatlakozása alkalmával ugyancsak speciális – országonként eltérő – átmeneti szabályokat illesztett a GyR. az említett államok csatlakozási szerződéséhez kapcsolódó csatlakozási okmány.⁴ A legfontosabb azonban az, hogy az Európai Unió legutóbbi – hazánkra is kiterjedő – bővülése alkalmával a csatlakozási okmány a GyR.-t a tíz új tagállamra vonatkozó 19a. cikkel egészítette ki, és e cikk a)–j) pontjai országonként különböző feltételekkel állapítják meg a GyR. alkalmazására irányadó átmeneti szabályokat.

⁴ HL C 241, 29.8. 94., p. 233.

3.3. E vitatott témában különösen nagy jelentőségű az Európai Bíróság által a C-127/00. számú, *Hässle AB* és *Ratiopharm GmbH*-ügyben hozott ítélet.

Ebben az előzetes döntéshozatali eljárásban a GyR. 19. cikkének érvényességét vizsgálta meg az Európai Bíróság. A *Hässle AB* azzal érvelt, hogy a GyR. 19. cikkében megszabott – tagállamonként eltérő – dátumok folytán előálló helyzet ellentétes a belső piaci harmonizáció céljaival, és sérti az egyenlőség általános jogelvét. Az Európai Bíróság ezzel kapcsolatban a következőket fejtette ki:

„37. A rendelet [a GyR.] ténylegesen egységes megközelítést érvényesít azzal, hogy olyan tanúsítványt vezet be, amelyet minden egyes tagállamban azonos feltételekkel szerezhet meg valamely nemzeti vagy európai szabadalom jogosultja, valamint különösképpen azzal, hogy az oltalom időtartamát egységesen állapítja meg. Ezáltal annak megelőzését célozza, hogy a nemzeti törvények eltérően alakuljanak további különbségeket okozva, amelyek a gyógyszertermékek Közösségen belüli szabad áramlását akadályozhatnák, és emiatt közvetlenül befolyásolnák a belső piac létrejöttét és működését.

38. Mindazonáltal, bár a 1768/92 számú rendelet [vagyis a GyR.] elfogadása idején az összes tagállam a gyógyszeripari innovációt szándékozott oltalmazni annak a tanúsítvány megadása útján történő lehetővé tételével, hogy a szabadalmasok elegendő – a kutatási befektetések megtérülését biztosító – védelemben részesülhessenek (ld. e vonatkozásban a 1768/92 számú rendelet harmadik preambulumbekzdését), a tagállamok közül számosan arra törekedtek, hogy közegészségügyi politikájukhoz kapcsolódó egyéb törvényes célkitűzéseiket is hosszabb távon követhessék (ld. e tekintetben a rendelet 10. preambulumbekzdését), és különösképpen, hogy a generikus gyógyszertermékeket gyártó ipar támogatásával biztosítsák egészségügyi rendszerük pénzügyi stabilitását.

39. Éppen e különböző szempontok figyelembevétele céljából állapított meg a 1768/92 számú rendelet 19. cikke különböző dátumokat tartalmazó átmeneti szabályokat.

40. Az tehát, hogy különböző tagállamokra különböző releváns dátumokat határoztak meg, igazolhatónak és indokoltnak tűnik, amennyiben e dátumok mindegyike tükrözi minden egyes tagállam saját helyzetmegítélését, amelyet különösen egészségügyi rendszerére figyelemmel végezhetett el, hiszen e rendszer szervezete és finanszírozása tagállamról tagállamra változó képet mutat.”

Az Európai Bíróság mindezek alapján *nem* állapította meg az egyenlő elbánás elvének sérelmét és a rendelet 19. cikkének érvénytelenségét.

Az Európai Bíróság ezen – kivonatossan ismertetett – ítélete kétségkívül a GyR. 19a. cikkére is irányadó.